

Finansudvalget. Man er nemlig allerede ikke blot indbyrdes, ikke blot i det Parti, der danner vore Modstandere, enig — thi det er de, det have de saet altfor tidt — om, at det, vi her behandle, bryder de sig ikke det Allermindste om — inden Folkethinget har vedtaget Finansloven, har de allerede for længe siden bestemt, hvilken Finanslov der skal komme til at gjælde, idet de paa en provisorisk Finanslov vil tage alle de Udgifter, som de anse for forsvarlige — men det synes endog, som om Regjeringen mere eller mindre sympatiserer med disse Udtalelser. Jeg tillod mig allerede ved 1ste Behandling at udtale, at jeg ansaa det for tvivlsomt, hvorvidt vi her have et alvorligt Arbejde eller ikke, men jeg tilstaar, at efter hvad der nu er kommet frem inden 2den Behandling, er denne Tvivl ikke blot min, men Manges; vi vide ikke, om det er Alvor med denne Behandling eller ikke. Smidertid har Udvalget og dets Flertal troet, at det var dets Pligt, ligesom jeg ogsaa tror, at det er dette Things Pligt, saa længe de konstitutionelle Former respekteres, at vi gjøre vor konstitutionelle Pligt, den nemlig at behandle denne Finanslov finansielt, saaledes som selve Situationen medfører, og begrunde denne Behandling uden Hensyn til, hvad der kan være kommet frem paa en mere eller mindre autoritativ Maade af statsforbryderiske Planer. Der vil derfor for os ikke være Noget tabt ved, at vi gjøre vor Pligt, selv om de Andre ikke gjøre deres. Der vil utvivlsomt altid derved være bundet det, at det til den Tid vil være fuldstændig klart for den offentlige Mening i Landet, hvem det er, som vil faste vort Samfundsliv ud i Revolution og ulovlige Tilstande. Resultatet af dette Arbejde har jeg allerede betegnet som en Finanslov, der ligner den i Sjor. maaske er lidt mere besparende. Jeg skal senere gjøre Regnskab for den Forstjel mellem den Status, der vil blive efter vort Forslag og efter Regjeringens Forslag. Jeg vil, som jeg pleier, gjøre dette ved Slutningen af denne Behandling. Jeg skal dog blot i Dag gjøre opmærksom paa at man ikke skal lade sig forvirre hverken af Antallet af Vædringsforslag eller af selve Summen, hvormed Medsættelserne finder Sted, thi begge disse Ting ere ikke afgjørende. Med et eneste Vædringsforslag kan man stryge mange flere Hundredefusinder, end man paa andre Omraader bruger 30—40 Vædringsforslag til. Det skulle de Herrer Medlemmer nok faae at se ved Afstemningen, og hvad Summen angaar, da er den aldeles betydningløs, thi det, hvorpaa det kommer an, er Forholdet mellem Forlangende og Tilbud, men ikke den rent nominelle Medsættelse, som

jo under meget forskellige Forhold kan betyde noget meget forskjelligt.

Jeg gaar nu over til at omtale de Vædringsforslag, som først ere satte under Forhandling, nemlig Vædringsforslagene under Udenrigsministeriet. Det første Vædringsforslag er det, som er stillet under Nr. 40. Dette staar i Forbindelse med Regtelsen af Oprettelse af et Handelsdepartement paa § 19, og da jeg anser det for tilstrækkeligt motiveret ved det, jeg allerede har fremsat, skal jeg ikke gaa nærmere ind derpaa. — I Betænkningen er omtalt, at der har været fort Forhandling med den meget ærede Udenrigsminister om forskellige Ting. Der er først fort den sædvanlige Forhandling om Rigets Stilling udadtil, og den høitærede Minister har da som sædvanlig meddelt, at der ikke var nogen Fare for Europas Fred, at Forholdet til de andre Magter var godt osv. Jeg anser mig for forpligtet til at referere dette. Ligeledes er der talt med den høitærede Minister om et Punkt, som for Resten ikke er nævnt i Betænkningen, hvad der nærmest skyldes en Forglemmelse, nemlig om Tilskud til Pressen. Det er jo bekendt, at en Del udenlandske Blade, som man antog fik deres Inspirationer herfra, have talt om de politiske Forhold her i Landet, særlig Forholdene, saaledes som de stillede sig ved de sidste Valg, paa en Maade, der har været skadelig for Landets Anseelse, men som ganske sikkert er dikteret af lidenskabelig Begejstring for det nuværende Ministerium. Dette foranledigede Udvalget til at forhøre hos den meget ærede Minister, om de Personer, der fik Understøttelse fra Udenrigsministeriet, havde gjort sig skyldige i noget Saadant, men den høitærede Minister har bestemt erklæret, at dette ikke var Tilfældet; naar noget Saadant var sket, var det sket imod Udenrigsministeriets Villie og Vidende, man havde ingen Del haft deri og vilde heller ikke i Fremtiden have nogen Del i Sligt. Jeg har anset det for min Pligt for den høitærede Ministers Skyld at oplyse dette, og ogsaa, for at man derigjennem kunde se, hvor lidet Betydning disse Correspondancer til Udlandet have, men at det altsaa er Foll, der ikke have nogenomhelst Autorisation, der have skrevet disse mindre heldige Artikler. Dernæst har den høitærede Minister paa Foranledning af os meddelt, at vor Gesandt i Berlin har deltaget i Kongoconferencen, og han har ligeledes været saa venlig at meddele os, at der neppe heller deraf vilde opstaa nogen Fare for Europas Fred. Endvidere have vi spurgt den høitærede Minister om, hvad der er sket fra Regjeringens Side, efter at det ikke var lykkedes at faae den spanske